

**De
vrouwen
verzame
laar**

roman

ADRI VAN BEELEN

M
marmer

Adri van Beelen

DE VROUWENVERZAMELAAR

Roman

I'm not afraid of death; I just don't want to be there when it happens

WOODY ALLEN

So long as you have one good wife you are sure to have a spiritual harem

G.K. CHESTERTON

1

Mijn allerliefste Sheila,

*Ik ben van 21 tot 23 augustus in Londen. Overdag heb ik de nodige afspraken, maar 's avonds ben ik gelukkig vrij. Dat betekent dat we elkaar kunnen zien! Zullen we op 21 augustus om 19.00 uur afspreken? Deze keer in de lobby van het London Hilton on Park Lane Hotel?
Verlang naar je.*

Forever yours!

Luciano

LUUK ASSANTE HAD ZIJN REIS NAAR LONDEN MET OPZET TUSSEN 20 en 30 augustus gepland omdat ze dan vrijwel zeker in Londen was: de mooie Sheila Ashton van Shacklewell Road, vierentwintig jaar en secretaresse bij horlogefabrikant Hamilton & Gehr. Ze was getrouwd met een halfgare verwarmingsmonteur, die soms een paar dagen naar Schotland moest voor een vergadering van mannen met hetzelfde beroep. De jaloeerse verwarmingsmonteur gunde zijn vrouw weinig pleziertjes, maar las vreemd genoeg nooit haar mail-

tjes; misschien was hij analfabeet, maar het lag meer voor de hand dat hij het wachtwoord niet kende. Daarom kon Luuk met een gerust hart een bericht sturen waarin hij zijn komst aankondigde.

Nu stond hij op luchthaven Heathrow te wachten op zijn koffer. Het was altijd beter om in een hotel af te spreken, wist hij uit ervaring. Eén keer had hij de fout gemaakt om met Sheila bij haar thuis op Shacklewell Road af te spreken en toen was hij de verwarmingsmonteur bijna regelrecht in de armen gelopen. Hij stond onder aan de trap van het appartement waar Sheila woonde om naar boven te gaan toen de verwarmingsmonteur naar beneden kwam. De man hijgde en pufte alsof hij zojuist een complete marathon had afgelegd. Typisch een geval van obesitas en ongetwijfeld ook sluimerende COPD. Luuk sprong opzij om zich achter een muurtje naast de trap te verstoppen. De verwarmingsmonteur stond stil en hield zijn adem in. Hij scheen te luisteren, maar het was niet duidelijk waar hij precies naar luisterde. De verwarmingsmonteur was een grote, grove kerel met een pokdalig gezicht en een kolossale neus. Zijn licht rossige stekelhaar stond alle kanten op en gaf hem het uiterlijk van een hobbit.

De ‘hobbit’ draaide zich om en haalde diep adem. Toen schreeuwde hij met machtige stem naar boven: ‘Ik ben zondagavond weer thuis, zorg dat er bier is.’

De meeste mannen waren alleen maar in zichzelf geïnteresseerd. Keer op keer werd dit bevestigd. Ook nu. Langzaam borrelde er woede in hem op en het scheelde niet veel of hij was tevoorschijn gekomen en had de hobbit eens goed de waarheid verteld: of die hobbit wel wist dat hij een enorme

loser was? Dat hij zijn vrouw met respect moest behandelen en haar niet zomaar als huissloof kon gebruiken.

Hij deed het gelukkig niet. De hobbit zou hem met een waterpomptang knock-out of morsdood hebben geslagen.

Van boven klonk Sheila's stem nederig: 'Ja, dat doe ik, lief.'

Waarom bleef ze toch bij deze holbewoner?

De hobbit trok de deur achter zich dicht.

Sindsdien was voor Luuk stelregel nummer 1: nooit bij het meisje thuis, altijd in een hotel.

Sheila was niet Luuks enige meisje. Zijn leven was iets gecompliceerder. De gedachte die hij eerder had op Shacklewell Road, toen de hobbit hem op een haar na miste, ging namelijk ook voor Luuk zelf op. Ook hij was voornamelijk in zichzelf geïnteresseerd. Nou ja, zichzelf... Ook een beetje in de vrouwen met wie hij naar bed ging. Je moest wel enige interesse aan de dag leggen, anders was het maar een armoedig bestaan. Het lag er maar aan hoe je dat doseerde, hoe je de aandacht wist te verdelen.

Dat verklaarde dan ook dat, toen er op de lopende band een hele trits koffers en tassen aan hem voorbijkwam, hij in gedachten ook Patricia Clark voor zich zag. Deze eenendertigjarige roodharige journaliste had hij vier jaar geleden ontmoet in een nachtclub in Soho. Ze woonde in Hampstead Heath tussen slaapverwekkende gazons en brutale eekhoorn-tjes. Ook haar wilde hij wel zien nu hij toch in Londen was. Patricia was zeer gewillig, maar stond er altijd op dat ze eerst samen zouden eten. En eerlijk gezegd wekte ze ook de indruk dat ze meer van hem wilde, al zei ze dat nooit zo direct. Zoals Tanja Mayer uit Praag dat tot zijn grote schrik weleens

gedaan had. Maar ja, Tanja Mayer. Die was van een heel andere orde; alsof ze van een andere planeet kwam. Ze had een Boheemse inborst, waarin lust, energie en tomeloosheid met elkaar verenigd werden. Die meid kon hij nooit van zich afslaan als hij zijn gezicht weer eens in Tsjechië liet zien. Zodra Tanja hem zag, klom ze letterlijk in hem en verslond ze hem met huid en haar. ‘*Oooh marry me, marry me, marry me!*’ zei ze altijd hees. Maar ze meende het niet, stelde hij al snel vast. In de opera fluisterde ze een keer: ‘Ik ben al getrouwd lieverd’, en ze zoende hem op de mond.

Londen dus. Luuk moest een plan de campagne hebben; Sheila en Patricia mochten elkaar niet zien, in geen geval. Ze zouden de situatie niet begrijpen en beide dames zouden de ene na de andere vraag op hem afvuren. Sheila meende toch al dat zij de exclusieve rechten bezat. En Patricia had hem herhaaldelijk tijdens etentjes bezworen onvoorstelbaar jaloers te zijn. Daarbij keek ze alsof ze in staat was iemand te wurgen en met evenveel gemak aan stukken te snijden. Het leek Luuk daarom veiliger om op de vierentwintigste een rustdag in te lassen en vanaf de vijfentwintigste met Patricia af te spreken.

Hij pakte zijn notitieboekje en maakte wat aantekeningen. Hij was uiterst tevreden over het Hilton, maar wilde nu eerst naar het Sheraton Belgravia Hotel. Daar zou hij één nacht blijven om zich voor te bereiden op de werkdag en zijn avondlijke ontmoetingen met Sheila. Ze zouden samen inchecken in het Hilton. Maar om daarna ook wat dagen door te kunnen brengen met Patricia, moest hij haar nu al op de hoogte brengen van zijn komst. Zij wilde dat altijd enkele dagen van tevoren weten.

In de taxi naar het Sheraton Belgravia sms'te hij Patricia:
Ben op 25 augustus in Londen. Wat doen we?

Nog geen drie minuten laten belde ze al. 'Luciano! Wat leuk dat je komt. Hoe gaat het met je?'

'Ik heb het ontzettend druk lieverd, maar ik wil je zien. Ik ben drie dagen in Londen, van 25 tot 28 augustus. Uiteraard heb ik ook wat tijd voor jou ingelast. Zullen we afspreken?'

'*Of course*, maar eerst eten, lieverd. Je weet: ik kan je niet verdragen op een lege maag.'

Hij lachte. 'Zullen we donderdag 25 augustus om zeven uur afspreken in Oxo Tower? Dan eten we eerst iets eenvoudigs.'

Ze was eerst even stil, maar barstte al snel uit in gejubel.

'*O my God, Oxo Tower. Wonderful*. Daar ben ik vreemd genoeg nog nooit geweest.'

'Prima', zei Luuk. 'Voor het uitzicht dat je daar over de stad hebt zou ik een moord willen plegen. Ik ben er eerder geweest en het uitzicht is echt adembenemend.'

'Dat heb ik gehoord, ja.'

'Fijn, dat zal dus een prachtig begin zijn van ons samenzijn.'

Toen hij zich even later opfriste in zijn kamer van het Sheraton Belgravia overviel hem een intense vermoeidheid. Hij liet zich achterover op bed vallen en snurkte al gauw zo hard dat gasten en personeelsleden op de gang even stilstonden om te lokaliseren waar het geluid vandaan kwam.

LUUKS VERMOEIDHEID WAS BEGRIJPÉLIJK. HIJ HAD AL EERDER periodes van uitputting gekend. Toen hij vlak voor de zomer was thuisgekomen van een ongewoon lange reis door Zuid-Amerika, Australië, Indonesië, Vietnam en Rusland, was hij bijna ingestort. Hij reisde als controleur van de firma Decker, Wessels & Schuiteman, die overal in de wereld goedlopende conservenfabrieken bezat. In totaal waren er in wel meer dan twintig landen mooie, lucratieve vestigingen te vinden. DW&S produceerde blik- en pot- en diepvriesgroente. Het assortiment omvatte onder meer doperwten, bonen, rode kool, bietjes, selderij, andijvie, worteltjes en daarbij ook nog de plaatselijke groenten, zoals kardoén en snijbiet in Spanje, vreemdsoortige paddenstoelen met sojascheuten in Vietnam en artisjokken in Italië.

Het viel niet mee om al die fabrieken te controleren, er met de directie en het personeel te praten en ook nog allerlei plichtplegingen te verrichten, zoals het bezoeken van recepties en het bijwonen van etentjes. Maar ondanks de intensiteit van zijn werk als controleur uit het moederland, eisten de vrouwen in de landen die hij aandeed onnoemlijk veel meer van hem dan alle fabrieken van DW&S bij elkaar.

Vlak voor zijn terugreis naar Nederland werd het Luuk allemaal te veel. Het was tijdens een etentje bij de directie van

dw&s in Moskou. Luuk maakte met zijn ogen dicht geluiden die hij later zelf als dierengebrul zou typeren. De directeur dacht dat het aan de worteltjes lag die Luuk had verorberd. ‘Nee, de worteltjes zijn prima’, zei hij. ‘Ik ben gewoon wat vermoeid. Maar gelukkig kan ik de komende twee weken in Amsterdam uitrusten. Ach ja, het is zwaar maar mooi werk, moet u rekenen. Maar ik mag absoluut niet klagen want ik moet zeggen dat uw fabriek één van de mooiste is.’

De directeur slaakte een zucht van opluchting: het lag gelukkig niet aan zijn worteltjes. Dat het wél lag aan de roodharige, hitsige en potige Petrouchka Praskaja die Luuk de avond ervoor in een ongelooflijke uitputtingsslag alle hoeken van de hotelkamer had laten zien, kon de directeur natuurlijk niet weten. Luuk was 38 jaar, in de kracht en de bloei van zijn leven, viriel als een konijn op een hete zomerdag of beter nog, een tijger op jacht naar zijn prooi, snel als een luipaard, sterk als een leeuw, en toch... Toch hijgde hij als een trekpaard.

‘God, Praskaja’, zei hij na afloop. ‘Het is dat ik nog leef, anders had ik echt gedacht dat ik dood was.’ Maar Petrouchka sprak en verstond erbarmelijk slecht Engels en fronste alleen haar wenkbrauwen. Daarna schonk ze iets zwaar alcoholisch voor hen beiden in om stevig drinkend bij te komen van het woeste liefdesspel.

Al die gebeurtenissen van de laatste weken voor de zomervakantie hadden Luuk behoorlijk uitgeput. Hij vroeg zichzelf herhaaldelijk of hij een zinvol leven leidde. Daarom pakte hij op een ochtend het notitieboekje en begon daarin met zwarte pen de namen te schrijven van al die vlammen die momenteel zijn leven wat opfleurd. Als hij dat zou doen, kon hij

zijn leven op een rijtje zetten en er daarmee meer vat op krijgen. Niet dat het echt hielp, maar hij kreeg tenminste wel het gevoel dat hij er iets aan had. Zijn grote zwarte kat, Wesley, kwam bij hem op tafel zitten en staarde geïnteresseerd naar het krassen van de pen. Luuk stopte met schrijven en krabbelde het beest achter zijn oren. ‘Zo, heb je fijn eten gekregen van de buurvrouw?’ De kat spinde zoals alleen een kat kon spinnen. Luuk ging verder: ‘Baasje is een beetje moe. Hij gaat zich lekker opladen voor een hete herfst. Tja, en dan gaat hij weer een paar weken weg. Maar jij blijft hier. Lekker bij de buurvrouw. Vind je dat fijn?’

Het beest ging op zijn zij liggen en strekte zich uit. Ach ja, katten..., dacht Luuk vertederd.

‘LUCIANO!’ RIEP SHEILA ASHTON, GEKLEED IN EEN VUURROOD leren jurkje dat haar billen maar mondjesmaat bedekte. Hij drukte haar tegen zich aan en gaf haar een intense kus. Sommige mannelijke passanten in de lobby van het London Hilton on Park Lane Hotel keken verlekkerd hun kant op. Sheila Ashton was in staat om op afstand het libido van menig verdroogde Brit wakker te kussen. Luuk tilde zijn koffer op en liep verstrengeld met de slanke jonge Engelse vrouw naar de receptioniste.

‘Ik heb vanmorgen een suite geboekt.’

Het meisje raadpleegde het beeldscherm. Sheila lachte gelukzalig. ‘Ooooh, hoelang is het geleden dat ik je zag? Veel te lang.’

‘Drie maanden. Begin mei om precies te zijn. Gelukkig moet ik vaak in Londen zijn, dan zie ik je nog eens.’

‘Noem je dat vaak? Eén keer per drie maanden?’

‘Lieverd, alles gaat goed bij de Britse vestiging van QQ & Wesley, er is geen reden om vaker overzee te gaan.’

Luuk noemde nooit de ware naam van de firma waar hij voor werkte, dus de woorden Decker, Wessels & Schuitman kwamen niet over zijn lippen, het waren altijd andere afkortingen die hij brabbelde. Evenmin zei hij iets over de ware bezigheid van de firma. De ene keer werkte hij

voor een houthandel, de andere keer weer voor een exporteur van zout of glas. Er was altijd wel iets interessants te bedenken. Voor het mooie zachte Japanse meisje Nika Kai Yokotamura in Tokio was hij handelaar in karaokeapparatuur, wat haar overigens erg nieuwsgierig maakte. Nou was dat niet zo'n geslaagde opmerking geweest van Luuk aangezien alle familieleden van Nika Kai iets in de karaokesector deden. Al snel veranderde hij van baan en werd handelsreiziger in Delfts blauwe poppetjes en molentjes. Vanuit die functie nam hij altijd waardeloos spul mee uit een plaatselijk winkeltje en overhandigde het haar als was het uiterst kostbaar goed. Ze stalde alles verrukt uit in haar flatje aan de rand van het centrum. En toen hij één keer dit appartement betrad om haar op te halen voor een etentje keek hij in zee van Delfts blauwe troep. Uit liefde voor hem, dacht hij, maar het drong niet werkelijk tot hem door. Voor Nika Kai was hij nu eenmaal de handelsreiziger in Delfts blauwe waar.

Ook gaf hij nooit zijn woonplaats op. Voor veel vrouwen was hij een Nederlander van Italiaanse oorsprong, woonachtig in Hamburg, Kopenhagen, Jönköping, Luik, Reims, Wenen, Salzburg, Wiesbaden, Maastricht, Namen, Sevilla, Dublin of Bern. Nu eens was hij een diplomaat, dan weer een handelsreiziger of een vertegenwoordiger. In geen geval mocht men er door te googelen op dw&s achter komen dat Luuk Assante bij deze firma in Amsterdam werkzaam was. De naam Luciano Assante was wel te vinden maar niet in verband met dw&s. Luuk en Luciano waren naar buiten toe twee verschillende mensen. Luciano was dan wel zijn doopnaam, maar deze werd in de praktijk nooit gebruikt. Alleen

op officiële documenten stond zijn naam, en later zou de naam ‘Luciano Assante’ prijken op zijn rouwkaart.

De receptioniste van het London Hilton on Park Lane Hotel knikte en overhandigde hem de sleutelkaart van de kamer. ‘Zal ik uw koffer laten...’

‘Nee, dank u, niet nodig.’

Sheila verbaasde zich er altijd over dat Luciano in bed, hoewel hij toch een man was, zoveel aandacht had voor elk detail van haar lichaam en zinnelijkheid en dat hij al haar vrouwelijkheden kende, ook de verborgen. Tijdens het liefdespel was hij initiatiefrijk maar ook vol respect. Naar bed gaan met Luciano was als een regelrechte trip naar de hemel. De verwarmingsmonteur deed dat heel anders. Het enige wat hij kon was rechttoe rechtaan. Kraak noch smaak zat er aan zijn optreden. Ze verdacht hem ervan dat hij vrouwen vergeleek met leidingen en buizen waar je alleen maar wat warm water doorheen moest pompen.

Luuk op zijn beurt probeerde zich zo veel mogelijk op haar te richten en zich tot het uiterste in te spannen. Hij was totaal niet bezig met Patricia, hoewel hij haar toch over drie dagen zou ontmoeten en volkomen fris en onbevangen aan die ontmoeting zou moeten beginnen. En terwijl hij Sheila’s gladde welgevormde dijen streelde, dacht hij: Het is een verslaving, een vrouwenverslaving. En waarom ook niet? Casanova was ook verslaafd. En Don Juan, hoewel die vermoedelijk niet bestaan heeft.

‘Kijk eens, lieverd’, zei ze even later. In haar hand bungelde een echte zilverkleurige Hamilton & Gehr, compleet met secondewijzer en donker leren bandje.

Verbaasd keek hij naar het gloednieuwe horloge, even niet-begrijpend waarom ze dat in haar hand hield.

‘Voor jou’, zei ze langzaam.

‘Is dat niet te duur?’

‘Welnee, ik krijg ze voor inkoopprijs moet je rekenen.’

‘Eigenlijk zou ik jou iets moeten geven.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik de man ben en jij de vrouw.’

‘Hahaha, wat een victoriaanse onzin!’

‘Ik had een pakje kauwgom mee kunnen nemen van de fabriek. QQ & Wesley maakt genoeg kauwgom.’

Hij stond op, opende zijn koffer en haalde er een klein pakje uit.

Ze keek hem verbaasd aan. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je toch kauwgom hebt meegenomen?’

‘Nee lieverd, het is iets heel anders.’

Even later deed ze blozend van sprakeloosheid het gouden hangertje om.

Luuk bracht haar tot aan de taxi. Het was een zwoele avond en de vogels floten nog tussen het geroezemoes van het stadsverkeer door, hoewel het niet meer licht was. ‘Ik zie je morgen’, zei hij terwijl hij haar een handkus gaf. Wat was ze toch een schoonheid! Een blonde schoonheid.

Gelukzalig lachend gleed ze weg in de richting van het centrum. Even later noteerde Luuk in zijn boekje:

21 augustus: Sheila. Rood leren jurkje. Driemaal de liefde bedreven. Hangertje gegeven. Het maakte haar sprakeloos. Horloge gekregen. Met secundewijzer.

Ook op 22 en 23 augustus kwam Sheila 's avonds langs. Ze droeg telkens heel andere kleding, niettemin ook gewaagde. Bij de laatste ontmoeting vertelde ze hem van de buitenechtelijke escapades van de hobbit en de ziekte van haar vader: parkinson. Hij trilde zo erg dat hij alles uit zijn handen liet vallen en niet meer te stoppen was wanneer hij aan een korte wandeling was begonnen. Tijdens een van die wandelingen was hij tegen een muur tot stilstand gekomen en in elkaar gezakt. Luuk noteerde het op de ochtend van de vierentwintigste in zijn notitieboek.

Hij checkte uit bij het hotel en bracht haar met de taxi tot aan de City. Daar namen ze afscheid. Het deed hem geen pijn en hij had geen nostalgische gevoelens. Vreemd was dat, was hij zo berekenend geworden? Kennelijk wel.

'Ik vind je lief', zei hij, haar teder op de lippen kussend, om daarmee een gevoel van affectie bij zichzelf op te roepen. Het kwam slechts gedeeltelijk bij hem omhoog. Hij was wel gek op haar, dat wel, maar hij was tegelijkertijd op een bepaalde manier ook blasé geworden. Blasé in de liefde. Echte verliefdheid werd bij hem automatisch geblokkeerd. Alsof er standaard een groot metalen hek voor neer viel als het gevoel iets te dichtbij kwam en te intens werd.

Hij wuifde haar na terwijl ze naar het metrostation liep.

'Wat een heerlijke kont', murmelde hij in zichzelf.